

Ez nem Amerika

(regényrészlet)

Becsei Marci gimnazista volt, és zenekar-alapításon törte a fejét. Egy rockbanda pedig nehezen tud meglenni dalszövegek nélkül. Marci ugyanakkor az ilyesmit már akkor se szívesen engedte volna át másnak, holott azt kénytelen volt legalább saját maga előtt elismerni, hogy ebben végképp semmi gyakorlata nincs. Az akkordokat viszonylag gyorsan meg tudta tanulni a Muszty–Dobay-féle gitártankönyvből, arra vonatkozóan azonban nemigen talált támpontokat, hogy miként kell dalszöveget írni. A gimnáziumi irodalomkönyvek gagyogtak valamit jambusokról, strófákról és verslábakról, kérdés, hogy ezeket mennyire tudja egy rockzenekar a repertoárja összeállítása során hasznosítani. Úgyhogy Marci kínjában egy esős délutánon, amelyet eleve dalszerzésre szánt, a szülei távollétében áttúrta a nagyszobai könyvespolcot, mondván, hátha talál olyasmit, amit szakirodalomnak neveznek.

A vállalkozás kevés sikerrel kecsegtetett. Se Becsei Árpád, se a felesége, Klári nem mutatott különösebb érdeklődést a pop és a rock iránt. Mintha ez a kötelező körökön felül kimaradt volna az életükből. Pedig hát – merengett rajta nemegyszer Marci – életkorukat tekintve éppenséggel ahhoz a generációhoz tartoznak, amely előszeretettel aposztrofálja nagyként magát, és példának okáért illusztris tagjai mind a mai napig meghatározzák a popzene világát és infrastruktúráját. Volt a nagyszobai könyvespolc alsó szegletében egy szélesebb rekesz, amelyet hanglemezek tárolására alakítottak ki, ott a különféle klasszikus zenei, valamint a versmondó albumok mellett valóban meghúzódott néhány poplemez is, elsősorban válogatásalbumok a műfaj nevesebbjeitől, ám ezeket a korongokat Marci soha nem látta viszont a lemezjátészó tányérján. Olybá tűnt, mintha csak kötelességből lennének ott, mert hát a pop és a rock végtére is abba a felnőtt életkorba lépett, amikor egy értelmiséginek nagyjából tisztában kell lennie bizonyos jellemzőivel, és kell némi alapismeretekkel rendelkeznie róla. Ezzel együtt a Becsei házaspár a kötelező sznobérián felül nem igazán érdeklődött iránta. A lemezjátészó amúgy is többnyire használaton kívül porosodott, míg Marci ki nem sajátította és be nem vitte a szobájába. Amiből támadt némi veszekedés, mondván, legalább megkérdezhetné volna, biztos nem lett volna belőle semmi gond, nyugodtan vihetné volna, elvégre ők valóban nem használják, na de így mégis... A tényeken ez nem változtatott, a csehszlovák gyártmányú Tesla lemezjátészó átkerült Marci szobájába, de ez már egy másik sztori, később majd elbeszéljük pontosabban.

Egyszóval ott volt a hatalmas, jószerivel áttekinthetetlen nagyszobai polc, amelyen a könyvvállomány hosszú évek, sőt évtizedek óta folyamatosan gyarapodott. Becsei Árpád kezdetben igyekezett valamiféle szisztémát működ-

tenni, például törekedett arra, hogy akár egy könyvtárban, a kötetek részint tematika szerint elkülönülve, részint pedig szerző szerinti ábécérendben sorakozzanak egymás mellett, aztán idővel, a mennyiség megállíthatatlan gyarapodásával kénytelen volt elengedni ezt a dolgot. Mint ahogy azt is, hogy a könyvek katonás rendben álljanak egymás mellett. Ezt is képtelenség volt fenntartani, mivel egy idő után egyes kötetek már csak a függőlegesen állók tetejére vízszintesen elhelyezve fértek el. Egyre újabbak és újabbak érkeztek, többségük vásárlás útján, mások tisztelet- és recenzíós példányként kerültek Becseiék birtokába, így hát a rend iránti elkötelezettség vágyából mindössze annyi maradt, hogy amennyire lehetett, Becsei Árpád a könyvespolc egyazon tartományaiba sorolta az egyazon típusú könyveket, egyébként meg egymás hegyén-hátán sorakoztak. Ám ez is némi büszkeségre adott okot, lám-lám, már nem bírjuk hova tenni őket.

52 Marci tehát tudta, merre kell kutakodnia. Nem rockzenei könyvet keresett, noha azokból is akadt néhány – tényleg mindössze néhány – a polcnak a zenei tematikájú szegletében, ugyancsak az alapműveltség kötelező elsajátítása és a megfelelő tájékozottság iránti igény jegyében (ugyanezért volt meg például a *Természettudományi kisenciklopédia* vagy *A távcső világa* című kötet is). Hanem költészetit, elvégre a dalszövegek nem állnak túlságosan távol a verstől, sőt derengett neki, hogy a gimnáziumi irodalomórán elhangzott, hogy valójában előbb léteztek dalok, mint a versek, hiszen a rímelő sorokat a régi emberek eleinte énekléshez szánták, ezért van az, hogy ma is a versek dallamát és ritmusát emlegetik. Szerencsére ilyesmiből volt többpolcnyi is. Például a *Szép versek* című, évenként megjelenő antológia teljes sorozata, aztán klasszikus magyar költők összes verseket tartalmazó kötetei, valamint jó néhány mai – többségében helyi, azaz megyén vagy városon belüli – költő munkája, köztük dedikált darabok. Marci egyre fanyalgóbb arccal böngészgette a gerincen a címekeket, mert végtére is a versek olvasásából is nyilván lehet tanulni és példát meríteni, ám ő nem ilyesmire gondolt.

Már kezdte föladni a reményt, amikor a kezébe akadt Somlyó Györgynek a *Philoktétész sebe* című, a versek születésével és hátterével foglalkozó könyve. Mint nem olyan sokkal később kiderült, ez se pontosan az volt, amit Marci keresett – meglehet, a versírást nem is lehet könyvekből megtanulni, hiszen miközben manapság se szeri, se száma az íróiskoláknak, költőket érdekes módon az efféle tanfolyamokon nemigen képeznek –, ám csalódottságát addigra valamelyest tompította az a fölfedezés, amely eme kötet nyomán született.

Az utolsó oldalak közé valaki újságkivágásokat tett. Ezek mind kipotyogtak, amikor Marci átforgatta a könyvet, és nyilvánvalóvá vált számára, hogy föltehetően Becsei Árpád rejtegette ott a megyei napilapban megjelent verseit. Az a megsárgult és kissé már foszlásnak indult papírból is látszott, hogy évtizedes darabok, egyébként meg nem is kellett különösebben nyomozni, szerzőjük annak idején akkurátusan odaírta a megjelenés helyét és idejét az egyes versek mellé.

Mindegyik arra az időre esett, amikor Becsei Árpád az egyetem elvégzését követően hazaköltözött a szülővárosába, és elhelyezkedett a megyei lapnál.

A hazaköltözés nem jelentett túlságosan nagy váltást. Addig is majdnem minden hétvégén hazajárt. Egyrészt nem volt hosszú út, másfél óra csupán, a vonatok is viszonylag sűrűn jártak, technikai akadály a tehát nem volt a rendszeres utazgatásnak, amit egyébként másokkal ellentétben Becsei Árpád nem is tartott unalmasnak, fárasztónak, netán egyhangúnak. Másrészt péntekre épp eléggé belefáradt az egyetemi létbe ahhoz, hogy jólesett kipihennie magát a hazai környezetben. Harmadrészt az se volt elhanyagolható szempont, hogy a hétvégi otthon tartózkodással egy csomó pénzt megspórolt.

– De hát mi a fenét tudsz otthon csinálni? – kérdezgette Kata, aki soha nem értette, hogy Árpád miért mond mindig nemet a hétvégi közös programokra akkor is, ha legalábbis saját elmondása szerint odahaza nem várja semmi érdemi, ami eltérne a megszokottól, és ami miatt nem lehetne kihagyni legalább egy hétvégét.

Becsei Árpád tisztában volt vele, hogy ez így tényleg nagyon furcsán fest, ugyanakkor nem is igazán bírta megmagyarázni. Egyszerűen jólesett a tudat, hogy otthon, a megszokott környezetben, a gyerekkora óta jól ismert tárgyak és szagok között van. Olyankor biztonságban érezte magát. Pedig sokszor eszébe jutott, még akkor is, amikor leszállt a hajdani szétbombázott helyére épült új és modern pályaudvaron a vonatról, majd elindult a lakásuk felé, hogy megint egy semmittevéssel töltött hétvége vár reá. Miközben lehetne a kollégiumban is, ahol az évfolyamtársaival pár üveg sör mellett beszélgethetne irodalomról, kultúráról és beatzenéről, majd belefúrhatná a fejét Kata mellei közé, arra a pontra, ahol a legkevésbé lehet érezni a lány hónaljszagát. Ehelyett ennek a két napnak a nagy részén a heverőjén fog feküdni és hallgatja az anyja szöszmötölését, meg ahogy motyog hozzá magának, hol a konyhában, hol a nagyszobában, hol a lakás más pontjain. De hát éppen ez volt a lényeg. Ha abban az időben ismerték és használták volna azt a szót, hogy rekreáció, Becsei Árpád elmondhatta volna a szíve hölgyének, hogy neki ezek az ismerős hangok, képek és szagok jelentik a kikapcsolódást, az énidőt, amikor végre senkinek és semminek nem kell megfelelnie, nem kell a világ rezdüléseire kíváncsi egyetemista, eljövendő értelmiségi szerepét alakítania, nem kell érvelni, magyarázni és magyarázkodni, figyelni, odatennie magát, és közben arra is ügyelni, hogy kinek mit mond, mert közben jófejnek és kellően kritikusnak kell a többiek szemében mutatkoznia, a kollégiumban, meg úgy egyébiránt mindenütt a falnak is füle van, és pillanatok alatt az egyetem vezetésében és rajta keresztül a helyi KISZ- és pártszervezetnél is tudják, hogy ki hogyan vélekedik bizonyos dolgokról.

– Hát miért kell neked minden hétvégén az anyád valagába belebújnod?

Becsei Árpád értette, hogy Kata nem érti. Pláne úgy, hogy azt is megemlítette neki, hogy az anyjával igazából alig vált pár mondatot. Mindketten megvannak a maguk világában, és egyre kevesebbet tudnak a másikéről. Igazából nem is nagyon érdekli őket, hogy a másikat a napi teendők elvégzésén túl milyen gondolatok foglalkoztatják. Becsei Árpádot hidegen hagyták az óvodai események, amelyeket az anyja maga számára is leginkább megélhetési tényezőként kezelte, és amikor a munkaidő lejárt után kitette a lábát a Marx Károly utcai intézményből, egészen másnap reggelig eszébe se ju-

tott, hogy mi van odabent. Odahaza igyekezett szinten tartani a háztartást, legalább annyira, hogy ne legyen a lakásban mocsok, és legyen mindig étel a kamrában – ezt a szót használták a polgári hangzású spájz helyett –, a hűtőben és a tűzhelyen. Egyébként meg olvasott, sokat, a régi könyveit éppúgy, mint a frissen beszerzetteket. A polcon ott sorakozott a legújabb magyar irodalom, Örkény Istvántól Németh Lászlón át Kolozsvári Grandpierre Emilig, nem beszélve *A világirodalom remekei* című, igénytelen küllemű, ám annál tartalmasabb sorozatról, amelynek havonkénti megjelenéseiről Emma a világeért sem akart lemaradni.

Ő viszont egészen addig nem tudott a fia költészeti szárnypróbálgatásairól, amíg nem találkozott a versekkel a megyei lap hasábjain.

Az első még az utolsó egyetemi szemeszter idejére esett. Becsei Árpád abban is különbözött a többiektől, hogy míg ők ezekben a hetekben még több időt töltöttek a kollégiumban, és lázasan írták a szakdolgozataikat, ő az egyetemi könyvtárban gondosan elkészített jegyzeteit a hóna alá, helyesebben az utazóbőröndjébe csapta, és odahaza munkálkodott velük, azon a keletnémet gyártmányú, modern írógépen, amelyet a hétvégi otthonlét nyomán megspórolt ösztöndíjából vásárolt. Különben se volt sok indoka az egyetem környékén tartózkodni. A jegyzeteket elkészítette, előadásokra ekkor már egyáltalán nem kellett bejárnia, szemináriumok a végzősök számára elvétve voltak, a konzulensének az ütemtervnek megfelelően beszámolt a szakdolgozat állásáról. Katáival pedig végérvényesen elváltak útjaik, miután a lány úgy döntött, hogy attól, hogy Árpád nem hajlandó kihasználni a hétvégén nagyobb eséllyel üres kollégiumi szobákat, és inkább marad a hétközbenei kapkodó aktusoknál, amikor folyton figyelni kell arra, mikor kopognak vagy nyitnak be a szobatársak, neki még nem kell veszni hagynia a lehetőségeket. Nem is hagyta, előbb Árpád tudta nélkül, aztán pedig kényszerű tudtával, mivel lebukás és szakítás lett a vége.

Egyszóval egy kora tavaszi napon Becsei Árpád fogta a készülő szakdolgozattal egy időben ugyancsak gondosan legépelte verseit, és bekopogott a megyei napilap szerkesztőségébe, amely a régi főtér sarkában, egy jellegetlen épületben működött. Aminek éppenséggel Becsei Árpád szempontjából az volt a különlegessége, hogy annak idején ugyanitt volt az irodája annak a budapesti cégnek, amelynek a helyi kirendeltségén dr. Becsei Mihály elfogadott egy állást, megkezdve önként vállalt, élethosszig tartó penitenciáját és vidéki száműzetését. Ám ezt akkor még nem tudta Becsei Árpád, mivel csak jóval később közölte vele Emma, mintegy mellékes tényként, nem felejtve el azt sem, hogy évekkal a budapesti cég után az államvédelmi hatóság megyei szervezete kapott az épületben helyet, és azt suttogták, hogy pincéiben és raktáraiban titkos börtönök és kínzókamrák működnek. Hogy ebből mi volt igaz, soha nem derült ki. A rendszerváltást követően cikkezett is erről a helyi sajtó, ám a buzgó helytörténészeknek sem sikerült a titok megfejtésére bukkanniuk. Iratok és konkrét bizonyítékok híján a suttogás tárgya nem nyert igazolást, aki pedig esetleg tudott is valamit, az továbbra is bölcsőbbnek látta hallgatni. Mindenesetre a legendát erősítette az a tény, hogy az épületet azon a bizonyos őszön, a forradalom leverését követő hetekben a köznyelvben

pufajkásokként emlegetett karhatalmisták őrizték, később pedig egy darabig a munkásország fegyveresei álldogáltak előtte. Igaz, ez leginkább azért történt így, mert a munkásország megyei parancsnoksága is néhány évig ebben a piszkossárga, a két világháború között emelt kockaházban állomásozott, onnét költözött át az új főtéren emelt vadonatúj pártházba.

Becsei Árpád tehát a szakdolgozatírás szünetében ide vette az irányt, hóna alatt egy frissen vásárolt mappával, abban pedig az általa legjobbnak tartott verseivel. Az ötlet hirtelen jött, ám Becsei Árpád akkor már egy jó ideje úgy találta, hogy a hirtelen ötletek szoktak a legjobbak és a legcélravezetőbbek lenni. Egyébként meg úgy gondolta, eléggé hozzáédződött már a visszautasításhoz. Az egyetem székhelyén működő folyóirat kétszer is visszaadta a verseit – de hát ebben, legalábbis többek vélekedése szerint, leginkább az játszhatott szerepet, hogy a szerkesztő, Gedei nem kedvelte Becsei Árpádot, azután sem, hogy az egyik tantárgy felvétele után a tanára lett –, mint ahogy nem járt sikerrel más irodalmi lapoknál sem. Egy ideje nem is költött már újabb verset, ezek egyike se volt az, inkább kicsit pofozgatta a régieket, egy-egy sort és szót kihúzott, újra-, illetve átírt.

– Verseket hoztam – jelentette ki elszántan, miután belépett a szerkesztőségi irodákba vezető üvegajtón, és ott egy szemlátomást fiatal, szóke és csinos hölgy megkérdezte tőle, hogy kit keres.

A szóke hölgy, azaz inkább lány bólogatott, mintha mi sem lenne természetesebb ennél. Egyébként tényleg nem volt ebben semmi furcsállnivaló. A megyei napilap szombatoként, az újság közepén, két oldalon keresztül szokott irodalmat közölni, általában helyi írók és költők tollából.

– Meg volt beszélve?

– Nem. Csak úgy hoztam.

A lány megint bólintott, majd türelmet kért, és ringó csípővel eltűnt a folyosón keresztül valamelyik irodában. Becsei Árpádnak nem kellett sokáig egyedül hallgatnia az írógépek kakofón zajjá összeálló kattogását, a lány hamarosan visszatért, és olyan bájosan mosolygott Becsei Árpádra, hogy annak muszáj volt most már alaposabban megnéznie. Szép lány volt, sudár termetű, hosszú, szóke haja a háta közepéig ért, a miniszoknya pedig olyan tökéletes lábakat hagyott fedetlenül, amelyhez hasonlókat Becsei Árpád mindaddig nem látott.

– Szóltam Sugár elvtársnak. Azt kéri, fáradjon be hozzá. Odakísérem.

Sugár elvtárs nevét ismerte Becsei Árpád: miután többször is áttanulmányozta impresszumostul az *Alföldi Krónika* otthon meglévő számaint, kiolvasta belőlük, hogy ő foglalkozik a megyei lap szerkesztőségén belül a kultúrával, és a jelek szerint az irodalmi oldal is az ő reszortja. Úgyhogy kissé elfogódottan biccentett, majd követte a ringó csípőjű lányt pár ajtóval odébb.

Mielőtt bekopogott volna, a lány még egyszer feléje fordult, és tündéri mosollyal az arcán, halkán azt kérdezte:

– És ugye, szép versek?

Becsei Árpád tetőtől talpig elvörösödött. Később mindenkinek azt mesélte, hogy ekkor szeretett bele a későbbi feleségébe, aki egy évvel idősebb volt nála, ugyancsak bölcsész szakot végzett, csak éppen egy másik egyetemen.

Az elmúlt egy évben pedig a megyei napilap szerkesztőségében dolgozott afféle mindenesként: ügyeket intézett, eligazított, szerkesztett, korrektúrázott és cikkeket írt. Mindezt úgy, hogy minden hajnalban egy sárga busszal bejött a városba a tanyavilágból, ahol a szüleivel lakott, majd este hazabúszozott.

Ezeket azonban csak hetekkel később fogja megtudni Becsei Árpád. Abban a pillanatban nem tudott semmit felelni a kérdésre, helyette vörös arccal egyik lábáról a másikra állt, a hirtelen feszültségnek pedig a lány vetett véget, azzal, hogy bekopogott, majd be is nyitott, jelezve a vendégnek, hogy menjen be.

Sugár elvtárs harmincas éveinek vége felé járt, erős testalkatú, magas, szakállas ember volt, a klasszikus Jókai- és Verne-regények hőseire emlékeztetett mind megjelenésében, mind szenvedélyesen borongós tekintetében. Az ilyen férfiak daliásabb időkben honvéd tábornokok, felfedező, bogaras filozófusok, esetleg emigráns hazafiak szoktak volt lenni, ám Sugár elvtársnak más szerepet szánt a történelmi kényszerűség determinálta sors. Roppant előzékenyen előjött az íróasztala mögül, kezét nyújtott, bemutatkozott, majd ugyanazzal a lendülettel átvette a mappát. Kinyitotta, és azon nyomban, fenekével az asztalnak támaszkodva olvasni kezdte.

Lassan teltek a percek. Becsei Árpád érezte, hogy a homloka gyöngyözni kezd, mintha csak valami egyetemi vizsgán lenne. Kintről fölhallatszott a régi, de akkor még szinte teljes egészében eredeti funkcióját őrző főtér lár-mája: gyalogosok léptei kopogása, kerékpárok csengői, időnként egy-egy autó vagy farmotoros Ikarus busz hangja. Nem lehetett tudni, Sugár elvtárs mennyi ideig olvasta a verseket, végül becsukta a mappát és visszanyújtotta tulajdonosának, aki összeszorított ajkakkal készült tudomásul venni az újabb visszautasítást.

Ám kiderült, hogy ezúttal tévedett. Akár Rodolfo, a híres bűvész valamelyik trükkjében, Sugár elvtárs egy észrevétlen pillanatban kivarázsolt egyetlen gépelt papírt a mappából, és azt meglengette, immáron az asztal túoldalára lépve, az ott sorakozó kéziratkupac fölött.

– Ezt hagyja itt. Mit mondott, mi a neve?

– Becsei Árpád – válaszolta Becsei Árpád, egyetlen pillanatra sem fennakadva azon, hogy a bemutatkozáskor már elmondta, és különben is, ott van a mappa fedelére írva. Elvégre az ember nem figyelhet oda mindenre.

Sugár elvtárs leült, pedánsan kihelyezett ceruzát húzott elő az asztal sarkában álló műanyag ceruzatartóból, ám mielőtt bármit is ráírt volna a gépelt papírra, megállt a keze a levegőben:

– Becsei?

– Becsei.

Újabb néhány másodpercnyi szünet következett, aztán a név fölkerült a lap tetejére, a vers fölé.

A megjelenésre egy kicsit még várni kellett. Becsei Árpád megírta a szakdolgozatát, majd summa cum laude megvédte a diplomáját. Magyar-történelem szakos tanár lett belőle, készülhetett arra, hogy ősztől katedrára álljon. Amihez nem igazán fűlött a foga. Esze ágában se volt hosszú hajú,

pattanásos, feleselő, hangos és nagyképű kamaszokkal foglalkozni, akik legzívesebben magnót bömböltetnének tanóra közben is. Egészen más terveik voltak. Híres és befolyásos ember akart lenni. Éppen megfordítva képzelte el azt az utat, amelyet az apja bejárt: föl akart kerülni Budapestre és ott karriert építeni. Ha már dr. Becsei Mihály volt olyan oktandi, hogy a poros vidéket választotta, hát ő majd kiszakad innét és meg se áll az országos ügyekig. Persze azt is tudta, hogy ezt lépésről lépésre lehet a legbiztosabban megvalósítani. Előbb idehaza, a saját hazájában legyen próféta, utána érkezhessen a következő lépcső.

Minden szombaton kora reggel leszaladt a postaládához az újságért, és még ott, a lépcsőházban belelapozott, egyből a középső oldalára. Az *Alföldi Krónikát* még dr. Becsei Mihály kezdte járni, leginkább kötelességérből, és Emma se mondta le, pedig különösebb figyelmet nem fordított rá, átlapozta, de nem olvasta el tüzetesen. Igazából Becsei Árpád se talált benne tüzetes olvasást megérő olvasnivalót. Ráadásul heteken át csalódnia kellett. Hiába kelt föl korán, hiába nem tudott az izgalomtól szombat reggelente sokáig aludni, a vers egyelőre nem volt sehol.

Már ott tartott, hogy le kell mondania, nem csupán erről, hanem az álmairól is, és mégiscsak be kellene kopogtatnia a város két gimnáziuma közül valamelyikbe, mondván, jelentkezne tanítani, mikor is pontosan annak a hétnek a szombatján, amikor friss diplomásként tért haza, az *Alföldi Krónika* irodalmi összeállításában az ő verse képviselte a költészetet.

Nem először jelent meg nyomtatásban a neve, hiszen az egyetemi lapban már közölt, az azonban egészen más volt. Azt a lapot például nem lehetett újságárusnál megvenni, és nem is dobálta be reggelente a postaláda a kihordó, az ember egyszerűen csak fölmarkolta az egyetemi aulában vagy a menzán. Ez viszont már egy igazi újság volt, olyan, amit sokkal szélesebb körben terjesztenek, sokfelé kapható és sokan olvassák. Hát utóbbiak most, ezen a napfényes kora nyári szombat délelőttön mind megtalálhatják és elolvashatják a lapban Becsei Árpád *Óda egy korai alkonyhoz* című költeményét.

Helyesebben – fedezte föl kikerekedett szemekkel Becsei Árpád a kelkáposzta- és földgázszagú lépcsőház félhomályában – a *Korai alkony* című költeményét.

A szerkesztői kéz (nyilvánvalóan Sugár elvtársé, ki másé, ezt már az első pillanattól sejteni lehetett) nem csupán a címet változtatta meg, hanem belenyúlt a versszakok hosszába és ezzel együtt a vers képébe is, itt-ott pár sort föl-, néhány szót pedig kicserélt.

Sebaj. Becsei Árpád nem akadt fenn ilyen apróságokon. A lényeg a megjelenés.

Emma a konyhában matatott a kotyogós kávéfőző körül, amikor Árpád, még mindig pizsamában, kitette elé a konyhaszekrény pultjára a közepén kihajtogatott megyei lapot:

– Nézze, mama, megjelent egy versem.

Ezt olyan hangsúllyal mondta, mintha leginkább azt akarná érzékeltetni, hogy első ízben a történelem során. Amit ebben a pillanatban így is érzett. Az egyetemi lap nem számít. Még szerencse, hogy azokat nem

mutatta meg az anyjának. Nem is beszélt róluk neki. Most nem érezné a pillanat súlyát.

Emma fogta az újságot, a konyhaasztalhoz csoszogott vele, föltette az olvasószemüvegét, és elolvasta a verset. Aztán megnézte, mi van az irodalmi melléklet másik oldalán – egy eddig soha nem hallott nevű szerző novellája –, majd megtekintette a fia verse mellé biggyesztett grafikát is, amely egy paraszti párt ábrázolt, egymásnak dőlve, valahol a földeken, ahogy élvezik a nyári nap melengető sugarait. Utána ismét elolvasta a verset, letette a szemüvegét és az újságot a konyhaasztalra, és azt mondta:

– Jegyezd meg jól, fiam, ez nem Amerika, ahol ingyen teljesülnek az álmok.

Több szó nem esett közöttük Becsei Árpád költői pályafutásáról. Se akkor, se később.

Vele viszont madarat lehetett volna fogatni.

Alig bírta kivárni a hétfőt, amikor ismét bemehetett a szerkesztőségbe. Már ismerősként loholt föl a lépcsőn, és külön öröm volt számára, hogy a szőke lány mosolya azt jelentette, hogy ő is megismerte. Becsei Árpád intett neki, hogy köszöni, de egyedül is odatalál Sugár elvtárs szobájához.

Aki ezúttal nem állt föl a vendég érkezésére, épp csak egy pillantást vetett rá, amikor az óvatos kopogás után belépett az ajtón, majd visszahajolt az íróasztalon fekvő kéziratokhoz. Közben ceruzája végét rágva megjegyezte:

– A megjelenéshez honorárium is jár. Szíveskedjen a pénztárhoz menni, innét a harmadik ajtó.

– Köszönöm szépen, majd intézem, viszont nekem állás is kellene.

Sugár elvtárs erre csak letette a kezében lévő ceruzát.

De az is lehet, hogy az kiesett az ujjai közül.

– Állás? Miféle állás?

– Most végeztem az egyetemen. Újságíró szeretnék lenni. Itt, a lapnál.

Becsei Árpád csak jóval később tudta meg Kláritól, a szőke lánytól, akit nem túl sokáig tartó udvarlást követően feleségül vett, hogy Sugár elvtárs öccsét fölakasztották a forradalom, mármint akkori szóhasználattal az ellenforradalom után, azért, mert amaz őszi napok valamelyikén a régi főtéren, a városháza előtt fölszólalt az összeverődött tömegnek, javasolva, hogy jobb lenne, ha egyes vérmesebb hangok ellenében nem támadnák meg jószereivel pusztá kézzel, legföljebb néhány benzines palackkal fölszerelve a városon hamarosan átvonuló, főleg teherautókból álló szovjet katonai oszlopot, mert igaz, hogy a hírek szerint tankok nincsenek közöttük, de mégiscsak a forradalmárok járnának rosszabbul, és különben sem kell fölöslegesen vérnek folynia. Egyébként se kéne hadonászni annyit a rendőrségről nem egészen jogszerűen elhozott fegyverekkel, mert bár a munkahelyeken mindenki részesült több-kevesebb honvédelmi kiképzésben, a valóság más, mint papírlapra célba löni.

A „forradalmárok” szó miatt Sugár elvtárs öccse kötél általi halálra ítéltetett, amit dr. Becsei Mihály bíró írt alá.

De Becsei Árpád mindezekről már csak azt követően értesült, hogy az annak idején az öccse megtagadására kényszerített Sugár elvtárs távozott a

laptól. Elvált és elköltözött a városból, sőt a megyéből is, a hírek szerint az ország másik felébe ment tanítani. Azt, hogy milyen láthatatlan kapocs köti össze Becsei Árpáddal, soha egyetlen szóval nem említette meg, gesztussal vagy célzással se utalt rá. Egy-két ritka alkalmat leszámítva érezhetően távolságtartó volt vele, amit Becsei Árpád mindig is úgy értelmezett, hogy ez Sugár elvtárs tartózkodó és zárkózott személyiségének, illetve viselkedésének a szerves része. Ami verset a későbbiekben odaadott neki, azt bele is tette az irodalmi mellékletbe. Igaz, soha nem beszéltek ezekről a költeményekről, mint ahogy Sugár elvtárs azt se árulta el soha, hogy miért nyúl bele rendszeresen a sorokba és a szavak közé. Amit egyébként Becsei Árpád továbbra se bánt, érezte, hogy a versek ettől csak jobbak lettek.

– Ezt mások is tudják? – kérdezte elképedve Becsei Árpád a feleségétől, aki közben ugyancsak eljött a laptól, és a város egyik gimnáziumában helyezkedett el.

– Szerintem mindenki.

– De hogyhogy nem került szóba?

– Mert senki nem akart feszültséget köztetek. Meg úgy általában a szerkesztőségben sem.

– És nekem miért nem mondtad el?

– Ugyanezért. Egyébként meg azt hittem, ti már réges-rég megbeszéltétek. Különben miért közölte volna mindjárt az első alkalomtól fogva a verseidet? Tudta, ki az apád, ám megbocsátott neked. Helyesebben úgy volt vele, hogy ennek nem kell a kettőtök viszonyát befolyásolnia. Bölcs és jó ember volt.

Becsei Árpád csak hápogni tudott.

A versekkel egyébként Becsei Marci nem tudott semmit kezdeni. Kivette Somlyó György kötetéből őket, kihajtogatta a dohányzóasztalra, elolvasta mindet, ám túl azon, hogy némiképp, de korántsem túlságosan meglepődve tudomásul vette, hogy a fater valaha verseket írt, nem érezte alkalmasnak magát arra, hogy megítélje azok milyenségét. Inkább fogta a gitárját, és megpróbált dallamot találni hozzájuk. Nem járt sikerrel. Hol a verssorok ritmusával, hol a versek akusztikájával voltak bajok. Valahogy nem olyan költemények voltak, amelyekre énekelni lehetett volna. Becsei Marci tehát kénytelen volt megtanulni dalszövegeket írni.

KÉZRE

MOL

EGYMÁSÉRT

MOST A TÖRŐDÉS HAJT

**MÁR ELÉRHETŐ A MOL HYGI KÉZFERTŐTLENÍTŐ,
HOGY EGYÜTT GONDOSKODHASSUNK A BIZTONSÁGRÓL**

2020. április 20-tól a termékkészlet erejéig.

#torodeshajt #egymasert